

PESTI FŐTEMLPOM

SPIRITUÁLIS KÖZÖSSÉGI LAP

VIII. évfolyam

50. szám

2022. március

Tartalom

- Isten meghallgatja
könyörgésedet
- Krisztus levelei vagytok
- Szent József ideje
- A lábmosás szertartása
- Filippínó elsőáldozás
- Örüljetek dicsőségeteknek
- Nagyheti liturgia
- Világot átölelő szeretet
- Az alázatosság határa
- Látogatás a Zeneházban
- Újjáalakult énekkarunk
- Karitás a Keleti
pályaudvaron
- Ne féljete!
- Programjaink

BELVÁROSI NAGYBOLDOGASSZONY FŐPLÉBÁNIA

1056 Budapest, Március 15. tér 2. T: 318 3108 belvarosiplebania@gmail.com

Isten meghallgatja könyörgésedet

Nagyböjt első vasárnapja szentmiséjének kezdő éneke Isten vigasztaló üzenetét hirdeti: „*Hozzám kiált és én meghallgatom őt, megmentem és megdicsőítem őt!*” (Nagyböjt I. vasárnapjának Introitusa).

Az emberben mindennapi tapasztalatai alapján rögtön kétség támad: vajon tényleg meghallgat-e Isten, vagy könyörgésünk süket fülekre talál nála? Hiszen, megszámlálhatatlan baj vesz körül minket, szörnyűségek sokasága, amely lelkünket sem hagyja nyugton, állandó nyomasztó érzést támaszt és rossz közérzettel tölt el. Aktualitását mindenkor sorolhatjuk, napjainkban is: világjárvány, háború, menekültáradat, hazugságfolyam, választás kimenetelének bizonytalansága, népszavazás...stb.

Nagyböjt következő vasárnapján azonban folytatjuk az imát: „*Válts meg engem, Izrael Istene, minden szorongattatásomból.*” (Nagyböjt II. vasárnapjának communioja) Vagyis, Isten nem ígérte övéinek a felhőtlen, zavartalan nyugalmat, nem álltatott minket, hogy megóv a megpróbáltatásoktól, küzdelmektől, szorongattatástól, sőt üldöztetéstől vagy haláltól. E szorongattatásból kiáltunk hozzá.

Bizonyosságunk van arról, hogy meghallgatja kiáltásunkat, ám ez nem azt jelenti, hogy azt teszi, amit elvárunk tőle. Isteni módon segít, meghallva könyörgésünket. Ritkán nyúl bele közvetlenül e világ folyamataiba, vagy egyéni életünk történéseibe, bár, a történelem szálai a kezében vannak.

Neki megvannak a saját eszközei, ahogyan segítségünkre siet, mert az ő gondolatai nem a mi gondolataink és az ő útjai nem a mi útjaink. Isten ugyanis Jézus Krisztus által más dimenziót nyit meg számunkra, más értékelést kínál és más hozzáállást biztosít. Gondoljunk csak például a gyászra. Közeli tapasztalatom, hogy mennyire más a keresztény ember gyásza, mint azoké, akiknek nincs reménységük. Mert, elmondjuk a „Hiszek egy-ben”: hiszem a holtak (a test) föltámadását, s amikor ott állunk a halott, szeretett családtag ágya mellett, mit jelent az számunkra? Ilyenkor mutatkozik meg a hit egészen más, isteni dimenziója, vigasztaló ereje. A tapasztalat azt is megmutatja, hogy a krízishelyzetben nem félelem tölti el Jézus tanítványát, hanem erőt kap, hogy meglássa és megcselekedje, amit elvár tőle a tevékeny szeretet.

Beszédes, hogy Csorba Gábor, állandó diakónusunk a „Tevékeny Szeretet Alapítvány” működtetője és az Esztergom-Budapesti Főegyházmegye Katolikus Karitásának (szeretetszolgálatának) igazgatója munkatársaival hogyan vett részt Magyarország Kormányával és a többi segélyszervezettel együtt a menekültek ellátásának megszervezésében és megvalósításában. Nekünk nincs időnk félni, mert nem magunkra koncentrálunk, hanem arra, amit küldetésünk elvár tőlünk. S ahogy a gyászban, úgy a nehéz helyzetekben is megmutatkozik a lélek ereje, a Szentléleké, akit az Úr Jézus megadott nekünk.

A Gondviselő, tehát, meghallgatja kéréseinket, ha zörgetünk, keresünk, s ha kérjük a Szentlelket. Így kell Jézus szavát komolyan vennünk: „*aki kér, az kap, aki keres, az talál és a zörgetőnek ajtót nyitnak*”. A gyakorlatban a sorrendet fordítva könnyebb követni. Először a bűnbánatban zörgetünk a szívünk kapuján, hogy bejutást biztosítsunk annak, akinek a trónja ott várja őt. Aztán megtérve zörgetünk nála, hogy bebocsájtást kapjunk országába. Ezt követően keressük a megoldást életünk adott helyzetében: vajon, mi a szeretetnek leginkább megfelelő és szükséges cselekvés. Meg akarjuk találni a jézusi utat, a keresztény névhez illőt. Végül, kérünk, méghozzá a legtöbbet. Istentől nem érdemes keveset kérni, csakis mindent. Most már belátjuk, hogy nem is valamit kell kérnünk, hanem valakit, hiszen, ő sokkal fontosabb a boldogsághoz, mint ami van. Kérjük a Szentlelket, akit Jézus megígért és kiírasztott a tanítványokra. Így bontakozik ki az imádkozó ember kapcsolata Urával, akiben bízunk, s aki képes és akarja is megmenteni őt minden szorongattatásból.

Az idei Nagyböjtben leginkább a Vigasztalót kell kérnünk: távoztassa el tőlünk a háború csapását, valamint a hozzá kapcsolódó félelmet és kétségbeesést. Adjon a lelkünkbe békét, ami nem más, mint a kiengesztelődés isteni rendjének nyugalma! Tudjuk, hogy Isten mindent a javunkra tud fordítani, jöjjön hát, aminek jönnie kell, mert ha Isten velünk, ki ellenünk?!

Zoltán atya

Krisztus levelei vagytok

Nagyböjtben az Egyház gondolkodásra hív, a felkészülésre szánja e szent időszakot. Mi a tét? A bontakozás, a fejlődés a mindig több érték befogadása. A boldogság titka is ez: tud-e valaki kiemelkedni a vegetáció világából a tudás, a művészetek, a szeretet és a transzcendencia magaslataiba. A kincs, a hír és a gyönyör evilági kínálatai előbb-utóbb kevésnek bizonyulnak, bár nélkülözhetetlenek a teljes emberség megválaszolásához. Éppen ezért az Úristen a testet adta mintegy hordozórakétának, hogy a végtelen értékek felé vágyó személy annak segítségével újra meg újra legyőzhesse a visszahúzó gravitációs erőket.

Mi szükséges ehhez? Az, hogy az értelmes ember, a homo sapiens tisztában legyen fennkölt céljával. Az élet nem játék, hanem feladat. Út. De nem a semmi felé. Pál apostol a 2. Korinthusi levélben így ír: „Krisztus levele vagytok, amelyre mi írtunk. Nem tintával, hanem az élő Isten Lelkével, az élő szív lapjaira.” (2Kor 3,3) Istenem! Hogy kell vigyáznunk szívünk és értelmünk lapjaira, hogy kik és miket írnak azokra! Sok-sok látogatott beteg testvérem között megrendítő írások kerülnek elém lelkük lapjairól.*

Dr. Császár Gyula: Pszichoszomatika a gyakorlatban című művében olvasható: „A testrendszer és felettes rendszer magasabb rendű emlősnél – főleg az embernél – csak részben fejlődik ki az intrauterin (méhen belüli) időszakban, az embernél pedig a legnagyobb részben csak ezután, az úgynevezett szociális méhekben. Így kapnak óriási jelentőséget a személyiségbontakozásban a veleszületett programok mellett a tanultak is.” – Remek kép: szociális méhek: a család, az iskola, a média, a parlament, az internet, stb. Ó, mit írnak rá és mit nem írnak rá, hogyan írják rá a drága levelekre, Krisztus leveleire az információkat? Vannak-e hivatástudattal rendelkezők magyar népünk vezetői között, iskolaigazgatók, pedagógusok, apák, anyák, munkavezetők és egyéb felelősök között, akiknek megszólal a lelkiismeretük e fönti kérdést hallván? Hiszen ők azok, meg a sajtótermékek főszerkesztői, a tévé, a rádió elnökei, vezetői, akiknek módjukban áll jól, megnyugtatót írni, közvetíteni. Nekik van módjuk a felelőtlen firkálót nem engedni íráshoz, szóhoz jutni. Ők ne írjanak, ne szóljanak. Vörösmarty egyik versét kissé szabadon idézem: Kezünkben a gyermekek álmai, tündérvilága a lelkes ifjúságnak, a ránk bízottak boldogsága. Játszani ily nagy kincsek nem adatnak.

Mint tanár, megrendülve konstátálom, hogy hazánk ifjúságának nyolcvan-kilencven százaléka még ma sem kap információt Istenről, megváltásról, Jézusról, örök életről, helyes erkölcsi normákról. Magam szinte kétségbeesve rohanok, hála Isten egyre több pedagógus-, orvos-, politikus testvéremmel, hogy minél több áldott fiatal és felnőtt lelkét elérjük, és pótoljuk a kihagyott drága sorokat melyeket magukra mint Krisztus leveleire kellene írniuk.

Lajos atya

Elérkezett Szent József ideje

Megalakult a Szent József Férfikör, melynek tagjai a címben megjelölt mottó jegyében minden hónap utolsó pénteki napján találkoznak az altemplomban, 18 órakor. A férfikör célja nemcsak a baráti együttlét, hanem meghatározott lelki program keretében a hit elmélyítése, személyes kapcsolat kialakulása Szent Józseffel, az ő lelkületével. Ehhez az alapot harminchárom alkalomra szóló, a Szent József litániához kapcsolódó lelkigyakorlatos tematika, a Szent Józsefhez fűződő – csodákkal foglalkozó – tíz olvasmány, valamint a szenthez szóló imádsággyűjtemény szolgáltatja. Egy-egy alkalomra való felkészülés során a résztvevők előzetesen és egyénileg is foglalkoznak a szövegekkel.

A Szent József litániája (részlet)

Szent József,
Dávid nemes sarja,
Pátriárkák fénye,
Isten Anyjának jegyese,
A Szent Szűz tisztaságos öre,
Isten Fiának nevelő atya,
Krisztus gondviselő oltalmazója,
A szent család feje,
Igazságos József,
Tisztaságos József,
Nagyokosságú József,
Erőslélkű József,
Engedelmes József,
Hűséges József,
Béketűrés példaképe,
Szegénység kedvelője,
Iparosok példaképe,
A házasélet dísz,
Szüzek öre,
Családok támasza
Ínségesek vigasztalója,
Betegek reménye,
Haldoklók pártfogója,
Gonosz szellemek réme,
Az Anyaszentegyház védőszentje.

A lábmosás szertartása

A lábmosás ókori gyakorlata, a vendéglátás része volt. A vendég fogadása nemcsak a köszöntésből állt, hanem abból is, hogy egy rabszolga lehajolt hozzá és megmosta a lábát. Az utolsó vacsorai cselekmény sajátossága, hogy maga Jézus vállalkozik arra az aktusra, amely egyébként a rabszolgák feladata volt: leveszi a felsőruháját, egy vászonkendőt köt maga elé, majd sorjában megmossa és megtörli tanítványainak lábát.

Jézus nem higiéniai, hanem tanítói célzattal végzi a lábmosást, a cselekménnyel saját küldetésének lényegét akarja tudatosítani, amely a másokhoz való odafordulásból, a szolgálatból és az önfeláldozásból áll.

Lukács evangélista éppen az utolsó vacsora összefüggésében őrizte meg Jézus mondását: „*Én úgy vagyok köztetek, mintha a szolgátok lennék*” (Lk 22,27). Hasonló mondás olvasható Márk evangéliumában: „*Az Emberfia nem azért jött, hogy szolgáljanak neki, hanem hogy ő szolgáljon, és életét adja váltsággul sokakért*” (Mk 10,45). A lábmosás

aktusában éppen az utóbbi mondásban hangsúlyozott szolgálat jut kifejezésre, amely előreutal az élet váltsággul adására. A lábmosás tehát szorosan összefügg Jézus szenvedésével és halálával. Ez a kínszenvedés és halál teszi lehetővé azt a tisztulást, amelyet a lábmosás előre jelez: a bűnöktől való megszabadulást.

Jézus „szolgai tette” nemcsak a megváltásért való hálaadásra kötelezi a tanítványokat, hanem arra is, hogy egymás iránti magatartásukban a mesterük által tanúsított szolgálat lelkülete legyen a meghatározó: „*Ha tehát én, az Úr és Mester megmostam lábatokat, nektek is meg kell mosnotok egymás lábát. Példát adtam nektek, hogy amit én tettem, ti is tegyétek meg*” (Jn 13,13–14). Nyilvánvalóan nem mechanikus utánpótlásról van itt szó, hanem arról, hogy a keresztyény testvéreinkkel és a felebarátainkkal való kapcsolatot nem a méltóság tudata, hanem a segítőkészség, sőt, az áldozatkészség határozza meg.

Az Eucharisztia alapítása és a lábmosás Krisztus kínszenvedésére és halálára utal előre, ezért a két cselekmény szorosan összetartozik. Mindkettőben Jézus szeretete tárul fel: az a szeretet, amely az élet feláldozásában mutatkozik meg a maga teljességében.

Az Oltáriszentség szerzése és a lábmosás közötti összefüggésnek nagy jelentősége van az Eucharisztia ünneplését illetően is. Az eucharisztikus ünnepen való részvétel, főleg Krisztus testének és vérének szentáldozáskor való vétele megköveteli a Jézussal való kegyelmi közösséget, amely magától értetődően a jézusi lelkülettel való azonosulást is magában foglalja. Ha embertársaim iránti magatartásomat az önzés, a közömbösség vagy valamiféle felsőbbrendűség-tudat jellemzi, akkor nem vagyok alkalmas az Eucharisztia hiteles ünneplésére, hiszen ennek nélkülözhetetlen feltétele a Krisztussal való közösség a „lábmosásban” is: részben úgy, hogy hálaadással fogadom a megváltásból fakadó bűnbocsánatot, részben pedig úgy, hogy minden méltóságtudaton felülemelkedve kész vagyok embertársaim (főleg a gyengék és az elesettek) szolgálatára.

Forrás: Kocsis Imre biblikusprofesszor gondolatai a lábmosásról

Filippínó gyerekek elsőáldozása templomunkban

Immár hosszú évek óta, minden vasárnap este, 18 órakor angol nyelvű szentmisét mutatunk be templomunkban, melyen Budapesten élő vagy hosszabb ideig itt tartózkodó külföldi katolikus testvéreink vesznek részt, akik az öt földrész különböző országaiból származnak. Közöttük van a Fülöp-szigeteki közösség, akik azért is nevezendők közösségnek, mert ismerik, és kapcsolatban állnak egymással.

Ez persze, nem véletlenül jött létre – van két oka is annak, hogy közösségként plébániánkon találtak otthonra, és templomunkat a magukénak érzik. A Fülöp-szigetek magyarországi nagykövetségének – nyilvántartva a Magyarországon élő filippínókat – módjában áll azok elérése, akik közülük Budapesten, ill. környékén élnek. Frank Cimafranca Fülöp-szigeteki nagykövet úr felesége, Lucila Cimafranca asszony pedig, maga is részt vesz a vasárnapi szentmiséken. A közösség szervezésének és

összetartásának motorja pedig, a magyarországi misszióban hazánkban élő Lorna Mendoza FMVD nővér, aki a filippínó gyerekek – közülük ketten vegyes házasságból származnak és Budapesten élnek – elsőáldozásának előkészítését szervezte. A gyerekek szombatnként Szent Kinga termünkben a nővérek vezetésével felkészítő foglalkozásokon vettek részt, amíg elérkezett a „nagy nap”, március 5-e, amikor elsőáldozáshoz járulhattak a szentmisén, melyet Jose Salas atya, a vatikáni nunciatura titkára mutatott be.

Örüljetek dicsőségeteknek!

Krisztus, a virágvasárnap, a szent három nap és a húsvét besűríti az emberiség üdvtörténetét és ezzel együtt a saját életünk lényegét, saját üdvösségre vezető utunkat is. A liturgiák minden pillanata, mozzanata, szava, éneke, mind egy-egy lelkigyakorlat lehetne önmagában is. Lelkünk gyakorlata, hogy tágítsuk ki szívünket Isten titkainak még nagyobb mértékű befogadására. Isten végtelen szeretetének titkát mindegyikünk saját szívében, lelkében tudja kibontakoztatni, bár egy egész élet sem elég erre, mert „Most még tükör által, homályosan látunk, akkor majd színről színre. Most töredékes a tudásom, akkor majd

úgy ismerem, ahogy engem megismert Isten.” (1 Kor 13,12)

Végülis, a Teremtőnkkel való nagy találkozásra készülünk egész életünk során. A húsvéti ünnepkör ebben segít minket, túl azon, hogy együtt dicsőíthetjük Istent, adhatunk hálát nagy tetteiért az Egyház közösségében, hogy megtestesült és véghez vitte megváltó művét. Álljon itt az alábbi tizenkét gondolat a húsvéti liturgiából, melyek átgondolása, átmélkedése elmélyítheti a misztériumok átélését és lelkünkbe való beépülését!

A házadért való buzgóság felemésztett engem. /Legyen Atyám, ahogy Te akard, teljesüljék Te szent akaratod!/ Feláldoztatott, mert Ő így akarta, a mi bűneinket Ő hordozta./A szegénységet választotta, az engedelmességet ajánlotta, a szelíd türelmet hirdette./Áldozata, halála legyőzte halálunk. /Ha tehát, Én, a Mester megmosom lábaitokat, akkor nektek is meg kell mosnotok egymás lábát./Egyikőtök elárul engem... ..csak nem én vagyok az Mester?/Jeruzsálem, Jeruzsálem, térj meg Uradhoz, Istenedhez!/Aki tiszta, annak csak a lábát kell megmosni és egészen tiszta lesz. /Legyen tiszta a lélek, tiszta a gondolat, mert tiszta az áldozat is! /De, jó az Úr az őbenne bízókhoz. /Uram, Te kihoztad az alvilágból az én lelkemet.

A húsvéti öröm, ami kiáradt az egész földre, hasson át minket, szívünket, lelkünket, teljes önmagunkat! A húsvét ajándékai, az Isten kegyelmei átütő és minden rosszat elsöpítő erővel áramlanak reánk, a kérdés csak az, hogy mi a fogadó antennáinkat arra fordítjuk-e, amerről a kegyelmek jönnek, ahonnan az adás érkezik 0-24 órán át.

Felfelé irányítjuk-e az érzékelőinket, azaz az odafönt valókat keressük-e (vö. Kol 3,1), vagy csak a földi adókat „fogjuk”.

Bizalom Jézusban, hit, lelkierő és főleg a *Húsvéti öröm* az, amellyel minden akadályt le tudunk győzni ahhoz, hogy a jó hír, az evangélium üzenete ténylegesen eljusson azokhoz, akik nem tapasztalják meg Isten szeretetét, kegyelmeit. Nem veszik észre, vagy nem akarják észrevenni, ezért nem tudnak viszonz szeretni, hálások lenni és emiatt örömtelenek. Álljunk melléjük, menjünk velük, mint az Úr az emmauszi csüggedt tanítványokkal, beszéljünk velük, legyünk szolidárisak, együttérzők, segítőkészek!

Mivel a félelem a legnagyobb ellenségünk, amely lebénít és megakadályozza, hogy megtegyük a lelkiismeretünk szerinti jót, merítsünk folyamatosan és bőven Isten irgalmából! *Örüljétek dicsőségeteknek, adjatok hálát Istennek, aki meghívott titeket a mennyek országába, alleluja.*” (4Ezdr 2,36-37)

Csorba Gábor

állandó diakónus, karitászigazgató
Esztergom-Budapesti Főegyházmegye
Szent Erzsébet Karitászt Központ

A Nagyhét liturgikus rendje

Április 10. Virágvasárnap

8.30 szentmise (altéplom)
10.00 szentmise
18.00 angol nyelvű szentmise

Április 13. Nagyszerda

9.00 szentmise
17.00 szentmise, utána lamentáció

Április 14. Nagycsütörtök

10.00 olajszentelési mise a Bazilikában
18.00 szertartás, utána lamentáció

Április 15. Nagypéntek

15.00 keresztút
18.00 szertartás, utána lamentáció

Április 16. Nagyszombat

20.00 szertartás

Április 17. Húsvétvasárnap

8.30 szentmise (altéplom)
10.00 ünnepi szentmise
a szentmisében elhangzik: Haydn: F-dúr mise
18.00 angol nyelvű szentmise

Április 18. Húsvéthétfő

10.00 szentmise
17.00 szentmise

Gyóntatási időszakok:

Nagycsütörtökön: 14.00-17.00
Nagypénteken: 9.00-12.00 ; 14.00-17.00
Nagyszombaton: 9.00-12.00 ; 14.00-18.00

Világot átölelő szeretet

Jézusból akkor sugárzott a legnagyobb erő, amikor a mi megváltásunkká lett, amikor a leggyengébbé vált, ott, fenn a keresztfán. A mennyei Atya kezébe ajánlotta lelkét, majd feje lehanyatlott és meghalt. Emberi ereje semmivé lett. Mégis: számunkra azóta is árad a megváltás-, a bűnből való szabadulás lehetősége, és az örök élet biztos elérhetősége.

Húsvét nagyszerű bűvkörében szemlélem Jézust, a Szenvedőt, az emberiség Szerelmesét, a Megváltót és a Feltámadottat. Szemléljük együtt mi, magyarok, akiket Ő különleges módon szeret! Ezt ezer éven át tapasztaltuk, és úgy érzem, mi is ott voltunk gondolatában, amikor az édesanyjának a kereszten ezt mondta: „Íme, a te fiad!” (Jn 19,26)

Milyen különös ünnep a húsvét! Egy agyongyötört, megalázott, leköpködött, szelíd Szolgát ünnepelünk, akinek diadalútja átöleli a történelmet. Leköppe is dicsőséges. Nem szólt a kereszttől, nem vitatkozott, nem kereste az igazát, önként lemondott arról, hogy istenségét emlegetse, nem szállt le a keresztről, mert még nem volt teljes a megváltás. Az érés előtt álló körte sem hull le a fáról, mert még nem kész. Amikor aztán eljött az Ő ideje, akkor nem leszállt, hanem megdicsőülve felemelkedett.

Dr. Kerényi Lajos SchP

Az alázatosság határa

Nagyböjt első vasárnapjának evangéliumában Jézus megkísértésének történetét állítja elénk Egyházunk, ami alkalmat ad arra, hogy a saját életünkben jelentkező kísértésekről elmélkedjünk.

Mindenki, aki elindul a lelki élet útján, valamilyen formában találkozik a kísértővel, ahogyan Fausztina Kowalska, lengyel misztikus szenttel is történt, akinek jóvoltából ismerhettük meg az Isteni Irgalmasság misztériumát. Ő sem tudta elkerülni a találkozást a sötétség szellemével, a diabolikus személlyel.

Egy alkalommal, amikor a nővér egyéni szentségimádást tartott a kápolnában, hirtelen nagy zajra lett figyelmes. Az oltáron lévő váza egyszerűen darabokra esett szét. Amikor ugyanis, az ördög olyan emberrel „szembesül”, akinek istenkapcsolata olyan szoros, hogy az már az életszentséget érinti, akkor a tehetetlen kísértő dühét ilyen félelmetes „varázslással” fejezi ki.

A nővér egy másik alkalommal korai lefekvésre kért engedélyt, mert nagyon fáradtnak, kimerültnek érezte magát. Késő éjjel hirtelen arra ébredt álmából, hogy lelkének ellenségei, a sötétség lényei zaklatják, nem hagyják pihenni. Az ilyen helyzetekben mindig Őrangyala segítségét kérte és a Rózsafüzért imádkozta.

Minket is érnek kísértések, amelyek szent idővé is válhatnak számunkra, ha alkalmazzuk Fausztina receptjét, amelynek „fedezete” valójában az alázatosság erényének gyakorlása.

Egy régi történet szerint a szerzetesnek imádság közben megjelenik az ördög, angyal alakjában. Széttárja karjait, és kijelenti a barátnak, hogy fontos küldetése van, Isten üzenetét hozta számára. A barát egyszerűen válaszol: keressél mást az üzenet átvételére, mert én egyszerű szerzetes vagyok, nagy bűnös, nem vagyok méltó arra, egyébként pedig nem hiszem el szavaidat.

Az alázatosság nagy erény, minden nap gyakorolnunk kell ahhoz, hogy az életszentség útján

járjunk. Szent Ágoston mondja: ha szent akarsz lenni, légy alázatos, ha még szentebb, légy alázatosabb.

Hogy az alázatosság gyakorlásának nincs határa, arra jellemző példa Sziénai Szent Katalin esete, aki igazán nagy szent volt, mégis, természetfeletti figyelmeztetést kapott erről. Azok közé tartozott, akik rendelkeznek azzal a karizmával, hogy „belelátnak” az emberi lélek sötétben lévő régiójába (persze csak korlátozottan, külső megnyilvánulások, észrevétele alapján, mert a lélekbe valójában csak magának, Istennek van betekintése). De, mivel ezt alkalmasint kritika formájában szóvá is tette, üzenetet kapott arról, hogy a kritika nem Istentől származik, mások kritizálása az alázatosság hiányának a jele, az ördög csapdája.

Az Isteni Irgalmasság misztériuma, melyet a Jóisten Fausztina nővér által is közöl velünk, készítessen minket arra, hogy több és nagyobb türelmet tanúsítsunk embertársaink felé, magunk is többé válva ezáltal.

Dr. Breznay István

Senior Csoportunk a Zeneházban

A Senior Csoporttal, a Sou Fujimoto japán építész tervei alapján épült Magyar Zene Házában jártunk. Az Európa Legjobb Középülete- és a Legjobb Nemzetközi Középület- díjakkal kitüntetett létesítmény jól példázza a zene és az építészet kapcsolatát, sőt, talán túl is mutat azon az ismert meghatározáson, hogy „az építészet megfagyott zene”, mivel túlszárnyalva azt, valamilyen természetes mozgást, lökötést is hordoz magában.

Kiváló vezetést kaptunk, melynek során megismerhettük a tervezés, a kivitelezés és a befejezés állomásait, és végül megnézhattuk a hangversenytermet is. A hangdómban a hangzó világ elevenedik meg a látogató előtt, a természet hangjaitól, a mai komponált zenéig.

Ami a legnagyobb élményt jelentette többünknek, az a kiállítás. Hangdimenziók-zenei utazások sorát hallhattuk térben és időben. Mindenhol zene szól, történetek, hangszerek elevenednek meg. Hatalmas anyag, csak többszöri látogatással lehet befogadni.

Csodálatos élmény volt. Mindenkinek ajánlom, hogy ismerje meg ezt a különleges épületet, töltsön el néhány órát a kiállításon és hallgasson sok-sok zenét.

Tóth Katalin

A Senior Csoport programjai

A Senior Csoport 2020-ban alakult meg és havonta tart összejöveteleket melyek során különféle programokon, foglalkozáson vehetnek részt a csoport tagjai. Ilyenek voltak az elmúlt időszakban és hasonlókat tervezünk a jövőben:

- Lelki napok Dr. Osztie Zoltán plébános atya vezetésével a Leányfalui Lelkigyakorlatos Házban és a plébánián
- Oltárgondozás
- Csoportos beszélgetések (mindennapi érzelmeink, figyelem, emlékezet, felejtés stb.)
- Kulturális programok (Szépművészeti Múzeum, Nemzeti Galéria, Nemzeti Múzeum, Vigadó Galéria, Millenniumi Ház, Kútvölgyi Kápolna, Makovecz Ház)
- Séták (Margitsziget, Rupp-hegy Angyali Kilátó, Filozófusok kertje, Nemzeti Sírkert, Fűvészkert)
- Egyéni beszélgetések
- Kiránduló kiscsoport programjai

+ dr. Balló Ilona

Fájdalommal, de Isten jóságába vetett teljes bizalommal adjuk tudomásul, hogy dr. Balló Ilona, Helén testvériünk és munkatársunk, a Senior Csoport megalakítója és vezetője, aki még a fenti rövid összefoglalást megküldte lapunk most megjelenő számához, március 15-én elhunyt. Lelki üdvéért szentmisét mutatunk be 2022. április 4-én, hétfőn, 17 órakor.

Örömmel tudatjuk, hogy újjáalakult a Budapest-Belváros Nagyboldogasszony Főplébánia-templom kórusa, és új tagok jelentkezését várja.

Kóruspróbáinkat szerdánként 18:00-20:00-ig tartjuk a Belvárosi Főplébánia-templom orgonakarzatán.

Szeretettel várunk téged is, ha:

- szeretsz / szeretnél énekelni
- szeretnéd megismerni az egyházi- és a klasszikus zene legszebb alkotásait
- 15-100 éves vagy
- szeretnél egy összetartó és szeretetteljes közösség tagja lenni
- szerdánként ráérsz az esti órákban
- szívesen énekelnél a kórustagokkal együtt az egyházi ünnepek alkalmával

A jelentkezésnek nem feltétele a zenei előképzettség.

Mészáros Zsolt Máté, templomunk zenei igazgatója várja jelentkezésedet a szerda esti szentmisét követően, vagy a zsoltmate@gmail.com e-mail címen.

Karitás a Keleti pályaudvaron

A jelenlegi válsághelyzetben, amikor immár százezrével érkeznek Ukrajnából a háború elől menekülők, a Szent Erzsébet Karitás Központ munkatársai a Keleti pályaudvaron tartózkodnak annak érdekében, hogy az érkezőknek a helyszínen most, illetve majd a következő időszakban is segítséget nyújtsanak.

Szendvicseket, gyümölcsöket, élelmiszert, tisztálkodási szereket, baba- és gyermekápolási eszközöket, babahordozókat, babakocsikat osztanak az érkezőknek.

Folyamatosan jelen vannak a helyszínen 10-15 fő önkéntessel, és mindig van szakmai irányító is. Köszönet illeti a plébániai karitás csoportok önkénteseit, az alkalmi önkénteseket, a fiatalokat (pl. Műgyetemi Katolikus Közösség, Regnum, Cserkészet, Szent Egyed Közösség, Jezsuita Menekültszolgálat, 72 Tanítvány Mozgalom, katolikus iskolák diákjai és tanárai stb.). Eddig soha nem tapasztalt összefogás valósult meg. Szinte kézzel foghatóan lehet érezni az Egyház erejét, a Szentlélek tüze által átjárt lelkületét.

Mindemellett, összehangolva a Kormányhiva-

tallal, a Rendőrséggel, a Katasztrófavédelemmel, a MÁV-val, a többi segélyszervezettel, folyamatosan segítenek a menekültek elhelyezésében.

Aki munkát keres és vállalna, legyen az nő vagy férfi, közreműködnek abban, hogy kapcsolatba léphessenek munkaadókkal.

Elkezdtek szervezni, hogy a karitás önkéntesek a menekült családok gyermekeivel foglalkozzanak, (pl. kézműves foglalkozások, zenei és más közösségi programok, játékok stb.) A szülőket, felnőtteket is várják ilyen jellegű és akár lelki programokra. Olyan tevékenységekre hívják a segítők, amelyek nem, vagy csak kevésbé igényelnek nyelvtudást. Így foglalkoztatják a családokat és a gyerekeket, ezzel egyúttal javítva a traumatikus mentális állapotukon.

Mindezen tevékenységek szervezője, koordinálója és vezetője plébániánk állandó diakónusa Csorba Gábor a Szent Erzsébet Karitás Központ igazgatója és az Erdő Péter Bíboros Úr által felállított egyházmegyei válságstáb tagja.

Ne féljetek!

„Fiad által, aki békét hirdetett, és győzött a kereszten, szabadíts meg minket az alaptalan félelemtől és aggodalmaskodástól!” (Fohász a III. hét vasárnap esti zsoltosmából)

Ne féljetek! II. János Pál pápa szállóigévé vált szavai székfoglaló beszédében hangzottak el:

Testvéreim! Ne féljetek Krisztus körül összegyűlni és elfogadni az ő hatalmát! Legyetek segítségére a pápának és mindazoknak, akik Krisztusnak akarnak szolgálni és Krisztus hatalmával akarják szolgálni az embert és az egész emberiséget!

Ne féljetek! Nyissátok meg, sőt, tárjátok ki Krisztus előtt a kapukat! Nyissátok meg az ő üdvözítő hatalma előtt az államhatárokat, a gazdasági és politikai rendszerek határait, a kultúra, a fejlődés és a civilizáció széles mezőinek korlátait.

Ne féljetek! Krisztus tudja, hogy „mi lakik az emberben”. De, egyedül ő tudja ezt! Manapság az emberek nagyon sokszor nem tudják, hogy mit hordoznak magukban, lelkük mélyén, a szívükben. Sokszor olyan bizonytalanná válik a földi élet értelme. Kételyek árasztják el az embert, és kétségbe is tud esni. Engedjétek tehát – kérlek benneteket, alázattal és bizalommal kérlek –, hagyjátok, hogy Krisztus beszéljen az emberekhez. Egyedül nála vannak az élet, az örök élet ígéi!

Mert lelkünk mélyén, a szívünkben a félelem egzisztenciális, a szónak abban az értelmében, ami elsődleges jelentése mögött van. Az elsődleges jelentés az élet fenntartásához szükséges javak, feltételek megléte, birtoklása, de ez már magában hordozza a mélyebb értelmet: ha ezek a feltételek hiányoznak, akkor maga az élet szűnik meg. Az élet megszűnésének lehetősége veti fel a „semmi” kérdését, és ez az, ami a félelmet kiváltja (akkor is ha tudat alatt, akkor is ha tagadjuk). Ezt bizonyítja a cinikus ateista filmsztár humorosnak szánt megjegyzése is: „*Nem a műveim által akarok halhatatlanná válni. Azáltal szeretnék, hogy nem halok meg*”. De képzeljük el, hogy az időben, történelemben való egyéni létezés végtelenül folytatódik. Ez maga a pokol lenne. Ugyanakkor objektív, felismerhető tény, hogy az ember minden evilági célja – a gazdagság, egészség, „boldogság” – tárgyaltan és semmis a halállal szemben. A boldogság szó ebben az összefüggésben idézőjelet kap, mert az végső soron nem választható el a halandóságra adott választól. (A boldogság, ugyanis, az elveszíthetetlen élet birtoklása. Az evilági „boldogság” inkább öröm, jóérzés.)

Korunkban, amikor egyértelműen látszik, hogy világméretű kataklizmák fenyegetései jelentek meg a láthatáron, sőt, előttünk állnak, akkor el kellene gondolkodni arról, hogy ez milyen kapcsolatban van az említett halandósággal adott válasszal.

Mi a kor válasza? Egyszerűen a letagadás, az elfojtás, és az, hogy nem vesz róla tudomást. Ezeket lelki mechanizmusok kifejlesztése teszi lehetővé, persze, csak tüneti kezelésként. Ilyenek:

- az idősök elkülönítése, az euthanázia,
- a hozzászoktatás (a médiában, filmekben tömegesen megjelenő gyilkosságok),
- a halál tárgyiasítása, amely annak csak egy aspektusát veszi figyelembe (pl. biológia),
- a személy kérdésének mellőzése, amihez tagadni kell az ember egyéni méltóságát, (miközben azt hirdeti), és valójában eszközzé degradálja,
- Az ideológiák mint a materializmus, az epikureizmus (a fogyasztás és élvezet), a szofizmus, a hamis okoskodás (pl. „semmi közünk a halálhoz, mert amíg élünk nem halunk meg, amikor pedig nem élünk, akkor már nincs halál” stb.),
- a halál „ártalmatlanítása” kikészítéssel, balzsamozással, a klinikai halálból visszatértek (irreleváns) elbeszéléseivel.

Jézus (észrevette és) így szólt: „Mit tanakodtatok azon, hogy nincs kenyerek? Még most sem értitek? Nem fogjátok fel? Még mindig érzéketlen a szívetek? Van szemetek és nem láttok, van fületek és nem hallotok? Nem emlékeztek rá, hogy amikor öt kenyeret megtörtem ötezer embernek, hány tele kosár maradékot szedtetek össze?” „Tizenkettőt” – felelték. S mikor a hetet a négyezernek, hány kosár lett tele a maradékkal, amit összeszedtetek?” „Hét” – mondták. Erre újra kérdezte: „Még mindig nem értitek?” (Mk 8, 17)

A lényeg: a bűn és a halál bagatellizálása. Ennek súlyos következménye a valósághoz való viszony torzulása, ami pedig magát az emberi személyiséget torzítja el, s maga után vonja a rossz elöretörését.

Ne féljete! Nyissátok meg, sőt, tárjátok ki Jézus előtt a kapukat! Ez a húsvét. Kereszt és feltámadás, Isten megismerése, amely a rosszhoz való viszonyunkat is meghatározza. Ugyanis, Istent csak a húsvétból, a történelmi kinyilatkoztatásból ismerhetjük meg, melynek írásos formája a Szentírás, a teológia alapja, de nem egyedüli forrása, mert a forrás egyedül Krisztus. A krisztológia, (Jézus Krisztus személyével és természetével foglalkozó teológiai ág) hosszas reflexiókban, a nicea-konstaninápolyi, majd a khalkedoni zsinatok nyomán megfogalmazta Jézus Krisztus valóságos istenségére vonatkozó ismeretünk lényegét, aki az Ő személye (ennek kulcsszava a *hiposztatikus unió*). Ez annak az ismeretnek a „hogyanja”, amely a Szentírásban az *Emmanuel*, (velünk az Isten) és az *Isten Fia* szavakban jelenik meg.

Egyáltalán nem kell azonban teológusnak lennünk ahhoz, hogy ezt az igazságot befogadjuk. Előítéletek, előregyártott gondolatok nélkül, nyitott szívvel olvasva az evangéliumot, mindez egyszerűen életté válik, mivel, ha ez az Igazság, akkor a szavakban jelen van maga a Szentlélek, aki bennünk is „sóhajtozik” és megszólít minket. Azt lehetne mondani, hogy ha az evangéliumot nyitott szívvel olvassuk, a Szentlélek „önmagával társalog” – bennünk.

Azonban a szentírástudománynak is alapvetően fontos szerepe van a kinyilatkoztatás egyre mélyebb megismerésében és megértésében, ezért hivatott a szövegekkel kapcsolatban felmerülő kérdések kutatására. Korunkban nagyon fontos belátással járult hozzá az ószövetségi és újszövetségi szövegek helyes értelmezéséhez. Felhívta a figyelmet arra, hogy a teljes Szentírásban a részek akkor nyerik el végső értelmüket, ha azokat az egész összefüggésében olvassuk.

Ebben a folyamatban a kulcs a húsvét, a feltámadás, amelynek tanúi vannak, elsősorban az apostolok. Ez olyan esemény és valóság, amelyet szavakkal nem lehet leírni, az evangélium kanonizált szövegei mégis megragadják és közel hozzák ahhoz az olvasóhoz, aki a Szentlélekkel olvassa. A hit azonban ajándék, meghívás és misztérium is. Mert pl. Jézus csodáival és feltámadásával kapcsolatban mit is ír az evangélium a második kenyérszaporítás előtt?

A feltámadás után pedig:

„A tizenegy tanítvány elment Galileába, arra a hegyre, ahova Jézus rendelte őket. Amint meglátták, leborultak előtte, bár néhányan kételkedtek (!). (Mt 28,16)

Igaz, hogy a mi hitünk alapja a feltámadásról tanúskodó apostolok vallomása, de egyáltalán nem igaz, hogy akkor „nekik könnyű volt hinni”. Mi, utódok bizonyos értelemben szinte többet kaptunk. Mert a húsvéti hitben útra kelve számunkra lehetővé válik, hogy a feltámadás, Jézus istenemisége megnyilvánulásának következményeként elérkezzünk igazi önmagunkhoz, felfedezzük embervoltunkban Istent magát, azt, hogy saját magunk, személyünk maga az istenkapcsolat. (Vagyis, találkozunk, és személyes kapcsolatunk van Jézussal.) És ez talán ugyanolyan vagy még nagyobb kegyelem, mint a történelmi kapcsolat az élő, meghalt és feltámadt Krisztussal.

Ezért húsvét – halál és feltámadás – az embernek adott isteni válasz (tulajdonképpen „nemválasz”) arra a kérdésre is – ami az ateizmus szikládja – , hogy „miért?” Miért a rossz, a szenvedés, a halál? Mit lehet mondani Auschwitz után? Hol volt az Isten? Dosztojevszkij szavaival egyetértve, aki szerint

nem létezhet semmiféle magyarázat arra a megtörtént borzalomra, hogy egy kutya széttép egy kisgyermeket, csak azt tudjuk mondani, ami Jézus istenemiségeből (a hiposztatikus unióból) következik, és ami a filozófia Istenével nem történhet meg: Isten az emberben szenved, s mivel ő Isten, senki nem szenvedhet jobban nála. Hol volt Isten Auschwitzban? Erre a kérdésre először Ferenc pápa azt válaszolta, hogy sehol, mert az ember lépett a helyére. Ez igaz (ez maga a bűn), a megtestesülés és húsvét nélkül, de a húsvétal a válasz az, ahogy ezt később a Szentatya hozzá is tette: Isten mindig a megölt, megvert testekben, a megölt krisztusokban, bennünk, volt, van és lesz.

Húsvét azonban nem a szenvedéssel és a halállal, hanem a feltámadással végződik. Krisztus feltámadása számunkra a saját végidőnk előrehozott eseménye. Üdvösségünk nem a halhatatlanságban, hanem a Krisztussal való közösségben áll, mely a húsvéti hitben már most lehetséges. BL

Szabó Lőrinc:

Isten

Sokszor tűnődtem: vajon hiszi pap bátyám Istent? S hogy hiszi? Ami csak volt, érv, pro s kontra, mind előkerült; sőt, bármi jött szóba, ha sikerült újat találnom, néha valami új szempontot, ő csak örült neki, s nem háborgott, de maga segített táplálni fürkész ösztöneimet. „Fiam”, mondta, „bármennyire igaz az Úr igaza, mi mindig csak az ember agyával elemezzük, és jogunk és tisztünk a kételkedés. Szűrj meg mindent, vizsgálj! Csak gyarapodik, ha maga termi próbaköveit, a hit s az ész; minekünk nyereség, ami másnak szégyen és vereség. Más ok: érdek; légy te érkeltelen; s az út végén találkozol velem!”

József Attila:

Isten

Hogyha golyóznak a gyerekek, az Isten köztük ott ténfereg. S ha egy a szemét nagyra nyitja, golyóját ő lyukba gurítja. Ő sohase gondol magára, de nagyon ügyel a világra. A lányokat ő csinosítja, friss széllel arcuk pirostja. Ő vigyáz a tiszta cipőre, az utcán is kitér előre. Nem tolakszik és nem verekszik, Ha alszunk, csöndesen lefekszik. Gondolatban tán nem is hittem De mikor egy nagy zsákot vittem s ledobván ráültem a zsákra, a testem akkor is őt látta. Most már tudom őt mindenképpen, minden dolgában tetten értem. S tudom is miért szeret engem – tetten értem az én szívemben.

Sík Sándor

Imádság jó halálért

Jóságos Úr, ki minket úgy szeretsz, Hogy képünkben megélted a halált, Ki testedben tudod az emberi Végsőség minden szorongásait, Ó Ember Fia, emberidegekkel Hússal és vérrrel lélegző Barát, Te jól tudod, hogy ama legutolsó Emberi percek a halálos ágyon Neked is legutolsó lehetőség Kiöntened még lüktető szívünkre Szereteted megváltó tengerét (Azután már a Kegyelem kerubja Ellibben és kezünket az Igazság Szeráfja ölti vaskesztyűs kezébe) Mit kérjek tőled, milyen jóhalált? (...) Elhallgatok Uram. Elég nekem, Amit te mondtál, mást nem kérek én: „Aki bennem hisz, az nem lát halált.” Én hiszek benned Jézusom, – hiszek, segíts Uram hitetlenségemen. Jöjjön ami jön, élet vagy halál, A tied vagyok, – Tied legyenek. Úgy legyen. Amen.

Plébániánk hírei

Templomunk miserendje:

Hétfő:	17.00
Kedd:	9.00; 17.00
Szerda	9.00; 17.00
Csütörtök:	17.00
Péntek	9.00; 17.00
Szombat:	9.00; 17.00
Vasárnap:	8.30; 10.00 12.00 ukrán ortodox liturgia 18.00 angol nyelvű szentmise

Folyamatos szentségimádást tartunk a templomban
9- 20 óra között

PLÉBÁNIÁNK RENDSZERES PROGRAMJAI

Hétfő 18.00	Felnőtt katekézis
Kedd 17.00	Elváltak és Egyedül Maradtak szentmiséje (havonta első kedden) és találkozója a Szent Kinga teremben (szeptember-május)
Kedd 10.00	Senior Csoport (havi 1. és 2. kedd, altemplom)
Szerda 14.00	Garantált házvezetés a templomban és a tornyokban
Szerda 18.00	Jegyesoktatás
Péntek 15.00	Engesztelő imaóra a hazáért
Péntek 18.00	Szent József Férfiklub (havonta utolsó péntek- altemplom)
Gyóntatás	Vasárnap a 10 órai szentmise alatt, illetve személyes megbeszélés szerint
Lelkigondozás	Egyeztetés szerint bitter.belvarosiplebania@gmail.com 30 591 2601

PESTI FŐTEMLOM

Spirituális közösségi lap
VIII. évf. 50. szám

A Belvárosi
Nagyboldogasszony
Főplébánia lapja

Kiadja:
a
Belvárosi Főplébánia

Felelős kiadó:
Dr. Osztie Zoltán

Szerkesztő:
Bitter Lajos

Munkatársak:

+Dr. Balló Ilona
Dr. Breznay István
Csorba Gábor
Dr. Kerényi Lajos
Tóth Katalin

Lektorálta:
Faga-Nagy Mária

Szerkesztőség:

Budapest 1056 Március 15.
tér 2.
bitter.belvarosiplebania@gmail.com
il.com

Megjelenik:
12 oldalon

Belvárosi Nagyboldogasszony Főplébánia

1056 Budapest Március 15. tér 2. Tel/fax: 318 3108 E-mail: belvarosiplebania@gmail.com
Irodaszolgálat: hétfő - szerda - péntek 9 -12; 15.30 - 17.30
Irodavezető: Rochlitz Kinga